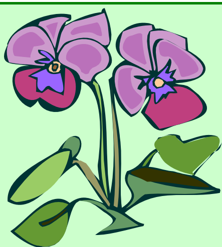

PENSEO

N-ro 186

Aprilo/2007

Monata Beletra Revueto en Esperanto

Honorita de Premio Grabowski,1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 18-a jaro http://www.elerno.net/penseo/penlisto.htm

Senvorta Devo

En ordinara postagmezo, li akiris ŝin pro neregebla impulso de gejunuloj.

Post kiam ŝi faligis multe da senvaloraj larmoj sur lian bruston, ŝi endormiĝis sur lia brako.

Ne viŝinte ŝiajn larmojn, li nur direktis sian rigardon al ŝia trankvila kaj kontenta mieno. Kvankam li sentis sian brakon sensenta, li ne kuraĝis eĉ moviĝi, tiel ke la bela kaj harmonia bildo daŭru pli longe.

Larmoj estas tre malvarmaj, li diris en la koro. Kaj li firme brakumis ŝin.

Post longe, ili ambaŭ vekiĝis brakumante unu la alian.

"Vi devas plenumi vian devon al mi," ŝi diris.

"Em, jes," li respondis.

Tiutage li ne banis sin kaj nur ŝanĝis sian kalsonon.

Post la unuafoja amludo, la amo inter ili nature pli varmiĝis kaj ili agis tute senbride.

Iutage, ŝi sentis vomemon. La ekzameno en hospitalo montris, ke li gravediĝas jam je tri monatoj.

Sciiĝinte pri tio, ŝi sentis timon kaj eĉ panikon, kaj ŝi stumble revenis hejmen. Ridetante, ŝi evitis la rigardon de la patro kaj eniris sian ĉambron.

En la ĉambro ŝi restis la tutan tagon. En la profunda nokto, ŝi telefonis al li, kiun ŝi jam ne kontaktis unu semajnon.

La telefono konektiĝis. Li respondis la telefonvokon, ankoraŭ kun dormemo.

"Kion fari? Mi jam gravediĝas," ŝi diris subvoĉe.

Post momenta silento, li ŝajne ektremis ĉe la alia fino de telefono.

"Ĉu eble?"

"Kion ni faru nun?"

Denove momenta silento.

"Ŝajne, ni povas...nur... abortigi ... ĝin," lia voĉo iom ŝanĝis.

"Sed mi ne havas monon."

"Mi donos al vi morgaŭ. Atendu min posttagmeze ĉe la lerneja pordo, kiam vi finos viajn lecionojn."

"Ĉu vi povos akompani min posttagmeze postmorgaŭ? Mi...timas..." ŝi elmetis la demandon al li post paŭzo.

Silentiĝis ĉe la alia fino de telefono. Ankaŭ regis silento ĉirkaŭ ŝi kaj en ŝia koro.

"Pardonon. Mi havos aferon morgaŭ," li malfacile diris tiujn vortojn kontraŭvole.

"Do, la tago post postmorgaŭ?" ŝi ne rezignis.

"Ankaŭ mi havos aferon, mi..."

Pa! Ŝi faligis aŭdilon. Ŝi ne volis aŭskulti lian klarigon. Ŝi longe ploradis sub litkovrilo.

La sekvan tagon, ili havis mallongan kaj malagrablan renkontiĝon. Preninte la monon el lia mano, ŝi sin turnis, kaj forkuris eĉ sen returni la kapon. Por pli ol dek sekundoj, ŝi ne eligis vorton.

Starante senmove, li faligis sian manon, per kiu li volus kapti ŝian manon. Li sentis korpikon, ĉar li vidis, ke la paro de ŝiaj grandaj kaj belaj okuloj jam fariĝis ruĝaj kaj ŝvelintaj, kaj li ankaŭ sentis kordoloron, ĉar li vidis kristalan brilon en ŝiaj okuloj -- ŝiaj larmoj.

La larmoj estas malvarmaj, li diris en la

koro.Kaj li postkuris ŝin.

Kiel fiŝeto, ŝi malaperis en homamaso, postlasinte ondetojn en lia koro.

Kaj poste, li ne plu sin turnis al ŝi, kaj ŝiaflanke, ŝi nature ne donis nenian viziton al li. De tiam ili ŝajne fariĝis fremduloj.

En palpebrumado, multe da tempo forpasis preter ŝi kaj li.

Kiel du jarojn antaŭe, ŝi restis sama, krom havigi al si novan amaton.

La amato montri sian komplezon, sed ŝi aspektis apatie. Estis vere malfacile por ŝi forgesi la epizodon okazintan antaŭ du jaroj, ĉar iom da doloro ankoraŭ restis en ŝia koro, la doloro, kiu eble estis akompanonta ŝin dumvive. Iun ordinaran dimanĉon, ŝi kaj ŝia amato, brako en brako, promenis ĉe kvieta marbordo.

Ride interparolante, ili fintrinkis du botelojn da minerala akvo. Ŝi petis, ke ŝi iru forĵeti la malplenajn botelojn.

Kiam li alproksimiĝis al rubkesto kaj pretis ĵeti ilin en ĝin, subite alblovis konata voĉo el malantaŭ ŝia dorso.

"Ĉu vi povus doni al mi tiujn botelon, fraŭlino?"

Sin turninte, ŝi trovis neniun alian ol li.

Li sin vestis per malnova jako, kiun ŝi aĉetis por li, kaj per bovista pantalono blankiĝinta pro longa lavado, kaj en mano li prenis kelkajn travideblajn plastikajn sakojn plenajn je boteloj de minerala akvo. Li aspektis multe pli malgrasa ol du jarojn antaŭe, sed vigle.

Ankaŭ ekster lia atendo, la bela virino antaŭ li estis neniu alia ol ŝi!

Senvorteco pro surprizo kaŭzis al ili videblan embarason.

"Ĉu vi fartas bone?" li ridetante demandis post iom da paŭzo.

"Em jes, kaj vi?"

"Pli malpli bone."

Senparoleco denove. Ŝajnas tiel, ke, kiam oni havas multon por diri aŭ por demandi, ili ne scias, de kie komenci.

"Ĉu vi...ne... volis lerni...en universitato? Kial, kial... vi fariĝis tia?" Ŝi apenaŭ eldiris tiujn vortojn.

"Por repagi ŝuldon," li respondis senrezerve.

"Repagi ŝuldon?" Ŝi iom surpriziĝis.

"Em jes, mi dungiĝas en fabriko. Dimanĉe mi venas ĉi tie por kolekti fatrason por vendi. Tuttage mi povas perlabori pli ol dudek yuanojn!" Li stulte ridetis.

Vidante lian memkontentan aspekton, ŝi sentis amarecon en la koro.

"Ĉu viaj gepatroj fartas bone?" ŝi demandis.

Malhela ombreto fulmis en liaj okuloj, kaj li mallevis la kapon. Ŝi tuj konsciis, ke ŝi faris kelkajn demandojn al li, kiujn ŝi ne devis fari.

"Tiun tagon, kiam mi foriris de vi, mia patro forlasis la mondon kaj mia patrino malsaniĝis kaj neniam resaniĝis. Tiufoje, mi ne akompanis vin, ĉar mia patro nelonge enhospitaliĝis kaj neniu zorgis pri li... Por repagi la ŝuldon de kuraca kosto kaj helpi mian fraton daŭre lerni, mi devis dungiĝi kelkloke," li diris, mordetante siajn lipojn.

Ŝi stuporiĝis, ĉar ŝi ne havis sufiĉan tempon por pensi pri liaj ŝajne simplaj sed konfuzitaj vortoj.

"Hej, mi volas doni al vi aĵon," li diris abrupte.

Demetinte kion li havas en la mano, li deprenis de ĉirkaŭ sia kolo kolĉenon kun boteleto pendanta.

"Tio ĉi... estas..." Ŝi ĝin akceptis.

"En ĝi troviĝas miaj larmoj... kaj viaj larmoj, kiuj tiam falis sur mia korpo. Ĉiam estas mia kulpo. Par...donon... Mi ne plenumis mian devon, kiam en troviĝis en plej granda sufero. Mi ne akompanis vin... Nun mi redonas al vi larmojn. Mi ne rajtas posedi ilin," li diris plorsingulte.

Ŝiaj okuloj nebuliĝis. La larmoj ne sukcesis restadi en ŝiaj okuloj.

"Nenio okazas al vi, ĉu?" kriis ŝia amato de

malproksime.

Ŝi ne respondis.

"Mi, mi devas foriri. Ĝis!" li diris hasteme.

Ŝi vidis, ke li levas el la tero plastikajn sakojn kaj malaperas ĉe la stratangulo kun sia soleca dorsfiguro. Ŝi volus voĉe haltigi lin, sed ŝi ne povis eligi sonon.

"Kio okazas al vi?" Ŝia amato alproksimiĝis.

"Nenio," ŝi respondis.

"Kial vi ekploras? demandis ŝia amato.

"Mi ploras, kiam ajn mi volas," ŝi sin sentis faciligita.

"Em..." Li troviĝis en nebulo.

"Ne pripensu multe. Nenio okazis al mi. Neniam vi povas legi virinon," ŝi ridete diris, forviŝinte larmojn.

Ĉe tio, ŝi prenis lian brakon kaj antaŭen kuris, trenante lin.

"Hej, hej, kio ekscitas vin ĝis tia grado?" li kriis.

"Tio ne koncernas vin. Ho, poste vi devos plenumi vian devon pri mi!" ŝi diris kun feliĉa rideto.

"Em..."

elĉinigis **Samio**

Antikvaj Poemoj

Du Mu (803-852)

En Aŭtuna Nokto

ekranon aŭtun-nokt' fridigas en kandela lum'
svingiĝas peli kulojn gaza ventumil' en zum'
La ŝtupoj malvarmiĝas akve en vualo nokta
ŝi kuŝe spektas la stelparon* jen en amindum'

* "stelparo" ĉi tie aludas bovistan kaj teksistinan stelojn, kiuj, laŭ ĉina antikva legendo, estas du amantaj steloj.

Li Bai (701-762)

Ekirante de Baidi-Urbo ĉe Matenkrepusko

Ekirante de la urb' kun nub' viola,
mi mil liojn velis nur en tago sola.
En senĉesaj tristaj blekoj de simioj
pasis dekmil montojn jam boato fola

Dediĉe al Wang Lun
Mi en boato volas tuj ekiri,
min kantovoĉ' elborda faras miri.
La Persik-Lago ja ne pli profundas
ol via sento por adiaŭ diri.

Tradukis **Vejdo**

Ĉineske

Eto

Eterna Majstro

memore pri forpaso de Zamenhof je naŭdek jaroj

— laŭ ĉinesko Manjianghong

ni silente
staras por
karmemora
Zamenhof
kreinto de
lingvo glora
en nia vizio li
verkas en pen' labora
asidue
por nia lingvo
honora

li staras
varmkora
sur podi'

valora
de urb' Buljono
de ni fora
laŭtvoĉe paroladas
Ho, eterne verdkora
vi majstro
vivadu kun ni
adora

*Manjianghong: unu el ĉinaj fiksformaj poemoj el du strofoj po 11 versoj de 434,344,77,353 kaj 33,33,54,77,353 silaboj respective, laŭ rimaranĝo x, x,a,x,x,a,x,a,x,x,a/ x,a,x,a,x,a,x,a,x,x,a (x=senrima)

Atendi Leporojn ĉe Arbo

(ĉina antikva fablo)

— laŭ ĉinesko Qingyu'an

1.

antikv-tempe kampulo
plugis sub
betulo
tutkorpe kun ŝvit-rulo
li senĉese
grumble plendis
pri sufer-lulo

nu kvazaŭ tra nebulo
li vidis
kun brulo
en kor' grizon en bulo
sin frapis al
l' arbo forte
— lepora kuro!

2.

kun derompita kolo
tuj mortis
leporo
kun nebatanta koro
je ĝojego
li ĝin levis
por vid-esploro

ha, ĉiela favoro!
je tiu
ĉi horo
li gajnis dum laboro
senpenigan
ĉasaĵon de
kelka valoro

3.

li tuj ideon kovis
l' atendo
eĉ povis
lin riĉi, se ne movis
li eĉ sian
solan fingron
kaj li ja trovis

duan pli… kaj li provis
sed vane
ne ŝovis
sin lepor' plu, forblovis
la imago
dum la kampoj
ne plu verd-novis

* Qingyu'an: Unu el ĝinaj fiksformaj poemoj el du strofoj po 7 versoj de 7, 33, 7, 445 silaboj laŭ rimaranĝo a, xa, a, xxa (x = senrima)

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_

Eldonas Redakcio de ***Penseo***

Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)

Adreso: Fremdlingva Fakultato, Nanhai Kolegio de Sud-Ĉina Normala Universitato, Nanhai, Guangdong 528000, Ĉinio

Tel: (0757) 86366253 (hejme)

E-poŝto: vejdo@163.com

Ĉiujn kontribuaĵojn al la ĉefredaktoro.

Por legi pasintajn numerojn de Penseo, vin turnu al www.elerno.cn/penlisto.htm

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_